

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Όγδοος ό χρόνος είναι
κι Έδρα πάλιν αι Άθίναι.

Έτος έννενήντα δύο και με χίλια όκτακόσα,
έτσι μ'ιπέρδεξε τόν χρόνο ή ποιητική μας γλώσσα.

Τών όρων μας μεταβολή, — ένδιαφέρουσα πολύ.

Ό ΡΩΜΟΣ τήν έθνομάδα — μόνον με φορά θα βγαίνη,
κι ΄δωκ έγω έντενάδα — κι ΄σπου με καταβάνει.
Συνδρομητής θα λέγομαι — γιατί λατρί δέν έγωμα,
και ΄σαν Άδριάν τή πάλιν — και εις τήν ελασπίνην,
και εις τήν Ήλιόδα είνην — όλιγω νέζιμα κι ΄εντροπήν,
Συνδρομή γιά κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα και μόνο.

γιά τή τίνα όμοσ μέρη — δεκαπέντε και ΄στό χίρη.
Κι ΄ ένα φύλλο έν κρατής — έγινε συνδρομητής,
κι ΄ όμοσ τόν παρ ά δέν ίδει — τί δέν τόν εση μαύρο φιδί.
Γράμματα και συνδρομαι — άπ ΄ ευθείας πός έμέ.
Γιά τή σέρα και τή μάρα — κάθε φύλλο με δεκάρα.

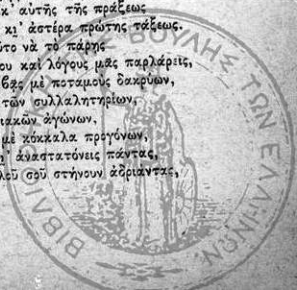
Μαίου δευτέρα,
αγώνος ήμέρα.

Πούντος όγδόνα πέντε και τρακόια
και ή πατρίς ΄στάς κάλπας γαιριώδα.

Φασουλής και Θεωρότος,
ό καθένας νέτος σκέτος.

Θ.—Και πώς τά βλέπετε λοιπόν ;
Φ.— Μαυρίλα μου μυρίζει
ή αυρίον τί τίεται καθένας τόν γνωρίζει.
Θ.—Ό λύσσα έκείνησως !... ό πάθη ψυχροθήρα ! ...
Φ.—Καθόλου τού συμφύρον σου δέν έννενωσις ώς τώρα.
Συ πρέπει να μαιρίζεσαι και με τού παρπίνω
γιά να σέ λίνε Ζίγγι-Χάν, άστέρη, Ταμερλάνο.
Όταν σέ διώχην κι ΄ ή Αύλη με τού σικιρ πιλάρη,
όταν ροροίν τού αίμα σου φρικτοί μηχανορράφοι,
ή Συμμαχία ή Τριπλή και άλλιο περιόραιο,
όταν σαλεύουσ όπως λές Συντάγματα και νόμοι,
τότε κι ΄ άστράπτεις και βροντίζεις και θαύματα μας κάνεις,
τότε ΄στ ΄ αλλήθεια φαινίσεις πώς είσαι Δεληγιάννης.
Συ πρέπει να παρακαλής τόν τενειά να τρέψ
πός δόξαν τής παρίδος σου και τής κοινής μητρός,
άπό τού Στέμμα ΄στην Άρχην ποτί να μήν καλήσαι
κι ΄ αντιπολιτευόμενος αιώνιος να είσαι,
και να κυττάζεις άγρυπνος με άνταρτων παρίαν
να μη βλασθή τού Σύνταγμα μηδέ κατά κεραίαν.
Άν θέλεις ώς ΄στα σύννερα ή δόξα σου ν΄ άνέβη
ανάγκη και τού Σύνταγμα να παρακινούνει,
έν δήληρ δέ τού Σύνταγμα τού τρις άνεπαμέτο
να πիրρ τόν κατήγορο και νάναί άνω κάτω,
πρέπει και σύ να στίκεισαι άπ ΄ έξω τού Νυμφώνος
και να φουξεις με μούγχιερμα όρημητικού τυρώνος,

άλλίως, Θεωρότο μου, δέν γίνεται άντάρα
και δέν αξί΄ ή δόξα σου με κάλπικη πενήτορα.
Έσύ ποτί δέν έπρεπε ΄στην Έξουσία ναμπής,
ισύ άπ ΄ έξω κυβερνάζεις, ισύ άπ ΄ έξω λαμπεις,
ισύ άπ ΄ έξω μοναχά σαγκάκεις σάν κορίεις
κι ΄ Εθναρχήν όνομάζεις και Τσάροσ τού Μωρίεις.
Έσύ ίπλάσθης, Θεωρή, γιά νασαι πάντα μάρτυς
κι ΄ αντιπολιτευόμενος κι ΄ αιμοσίφης άντάρτης,
των κυβερνώτων δικαστής και όημοσ σκληρός
και νόμον και Συντάγματος άκοιμητος φρουρός,
άλλίως, Θεωρότο μου, τού φόρτε σου δέν έξεις
και τίποτα σε βεδιού πώς δέν θα καταφέρεις.
Σύ έπρεπε ΄σόν Βασιλέγα να τού χρωστής γιά χαρί
πού τού σπαθί σου τόκανε να ΄βγί άπ τού ρικάρη
και κάθε στόμα να σε ΄π΄ ένεκ αύτης τής πράξεως
Έθναρχη, Τσάρο τού Μωρηά, κι ΄ άστέρα πρώτης τάξεως.
Έσύ γιά δόξα έπρεπε και τούτο να τού πάρες
πού βγαίνεις ΄στο μπαλιόνο σου και λόγους μας παρλάριεις,
πού τής μπαρμπάταις σου τραβεις με ποταμούς σακρών,
πού προσφωνεις τούς ρήτορας των συλλαγητήρων,
πού δίνεις τά συνθήματα καλιεκαών άγώνων,
πού σπάζεις τά καράγια μας με χυκάκια προγόνων,
πού πεις έδω, πού πεις εκεί, κι ΄ άναστατόνεις πάντας,
κι ΄ ή Κερκαλού κι ΄ ή Μεγαλού σου στήνοιν άδραντας,

πού σέρνουν τήν καρότσα σου και άνθρωποι ακόμα γιά νά μήν τρώνε άχυρα σάν κυβερνήτ' τ' κόμμα, πού φαίνεται τ' σπλιγγουν μας, τ' σπύουν εν τών όστών μας, πού λίσ οι ξίνιαι πώς θά πρύν τ' γάλα τών μαστών μας, και τ' μαρά του θ' καθείς νυχθημερόν βυζαίναις προστού να πρύν τ' γάλα του με ρογούζι ξίνιαι, πού θλίβει πιστέν πάντοτε να θυμών προς σέ ως κόκκον εις σινάπειαι, 'Εθ'νάρχα μου χρυσί, κι' άκούει γύρω σου κι' έμει και τόν καθένα μύστην πώς ως βουνόν σινάπειαι προς σέ θά έγγ πιστέν δταν άπ' έξω στίσειαι τους πονηρούς οίκων, άλλιαι, Θεωρώτε μου, μήν περιμένεις κόκκον, γιατί με τ' Κουβέρνο σου τήν πίσσα μας άργαζέις, και με τήν πίστι πούχυμε τήν πίστι μας μέ βγαζέις.

Σύ έπρεπε τόν 'Ανακτα να τόν ευχαριστήσης, πού σ' έκαμε με τούς θεμούς τόν κόσμο να φωτίσης, πού γιά τ' Σύνταγμα λυσάξ και στίκει 'στό ποδάρι κι' άργισμα τρεχάματα με τόν Μπαϊρακτάρη, και με 'στό πρώτα καμάτα και μες 'στ'ς πρώταις ζέσταις με τρούμπαις τ' κεράλια και μες όρούσκον πυροσβέσταις, κι' άπ' τ' το καπίλο έξαρνα ως κάτω 'στό παπούτσα μας κάνουν όλους θάλασσα, μες κάνουν όλους λούτσα, κι' ό λιγερόν και κοπιερόν και πιάστε ταμπουρι και νίφου κι' άποσάγαμε και κόρτε το κουμπουρι. Σύ έπρεπε τόν 'Ανακτα να τόν ευχαριστήσης, πού σ' έκαμε με τούς θεμούς τόν κόσμο να φωτίσης, πού τ'όσαι στάσεις τρουμαρξ και τ'όσαι άνταρσαις άμείως έξεθύμαναν με τ'ς ψυχραλουσίαι, πού τ'ά ξερά τ'ά λαχνα ποτίουν τ'ς Αλλής σου, πού 'ζυπνησε κι' 'ιθρόνησε κι' ό λαός Νικολής σου, τ'ο Δεδιόκαι όπλαζή, τ'ο πρώτο σου πάθρόν, και θυμομένο κελαιζή 'στό ελογερό Κορόνι, πiri τε του συνίρεσθαι κι' άπίρεσθαι με τούμπαις δταν μακροθέν βλέπωμαι πώς έρχονται ή τρούμπαις. Σύ μένε Τσάρσ πάντοτε και τού Μωρρά θ' γίρε, ισύ έπλάσθης, άδελφι, να μινεις Ροβεισπίρε, γιά 'αυτό ξεστέρη γίνεσαι, γιά τούτο είσαι μάνα, τέστον σέ θελ' ή Καρκαλού καθώς κι' ή Δημητσάνα, έγω δέ τώρα επειδή πωθώ τήν προόδον σου κι' ή δόξα υποπόδιον να είναι τών ποδών σου, κι' έπιθυμά ένίστε να γίνεσαι σισμέσ και να κουνή τ' Σύνταγμα και κάθε μας θεμούς και στόματα ν' άκούωνται σάν τ' δικό σου λαύρα σκοπέως αύριον πρηνά να σέ χερτάως μαύρα. Και μη νευίζης παντελώς, καμίνει Θεωωρέτο, ότι κι' έγω εκόλλησα 'στον Λόρδο Τρικουπέτο, έγωμαι άνεξάρτητος με νού και χαρακίτηρα και μοναχά τόν Λεμνλή κηρύττω γιά σωτήρα. Όσα φρονά και σκίπτομαι πολλαίς φοραίς σου τ'άπα και τώρα, Τσάρσ, στρώσε μου τήν Ρωσική σου κάπα με τούτο τ'ο σπληνί: μου να σου τήν ζετινάξω και γιά τούτο κινούνειοντας θεμούς μας να φωνάζω.

**Σκηνη μεγάλη, λαός πολός,
κι' ό Περικλέτος κι' ό Φασουλής.**

Φ.—Είπαι γιά τ'ο συνίρεσθαι κι' ή γλώσσαίτου Λειζήν, και τούτου του συνίρεσθαι πολλά υπάρχουν είδη, συνίρχομαι εις έαυτόν από φρικτήν μακίαν, συνίρχομαι, ως λέγομεν, εις γάμου κεινονίαν, συνίρχομαι μονάξ μου κι' εν άγορξ πληθείση μετά τού Τσιελπίτσαρη και τού Μυριανθούση.

Και τούτο τ'ο δικαίωμα τ'ο μέγα κι' ίερόν βιζιάς μες τ'ο ήπασσαν εις τούτον τόν κηρόν, κι' ουδέ κανίνας ειμπεραι έπόταν του κηπνίση με τούτο τ'ο συνίρεσθαι λαούς να συκινήση, και με τρυγμόν και με βρυγμόν κι' άλλαγγιων φρικτούδ, να στίκειν τ'α μεσανύκτα ή γειτηγιας 'τό ποί.

'Εγω δέν θέλω να 'μιλώ πριν τ'ης ένάτης ώρας και δέν 'μπορεί σας βεβαίω 'στον νού μου να χωρίση πώς έλευθέρους ρήτορας πανελευθέραις χώρες δέν τους άφινουν να 'μιλούν έπόταν τους άρτήη, με 'στό καλά καθοόμενα με έρθουν νίρ'ο μες λούζουν εν δικαίωμα τούστον ίερόν.

'Εκτός δέ τούτου και παινήν μες έδαλνα βρειαν, τούτίτσι άπηγορεύσαν και τήν όπλορηρίαν, ενθ' τ'ο μέγα Σύνταγμα ρητός καθιέρουν πώς έλευθέρους ειμπεραι καθις να μαχαίρην, και μεπάμ και μεπού Κορόναροι και μεπάμ και μεπού 'Ελληρ, μαχαίριζα να λαμπουκίπουν, να πέρτουν πιστολιαις.

'Εως τ'οκό κάκαλο ζητού μαχαίρι να μες βόνουν και κατά τόσην έρευνα εις τους πολιτας κάνουν. Και φάγγουν τόν άνάτοαν και φάγγουν τόν κατώτατον, ως τώρα όίως έρευνα κανένα δέν άρτήαν, μηδ' κι' αυτόν τόν Φιντιλιή τόν σορολογώτατον, και δύο έγγειρίδια Συνακτικού του 'βρήκαν.

Σέ φάγγουν αναείδιστα 'στό όρομ και 'στό σπήτι κι' 'ισος να κάμουν έρευνα και 'στον Μητροπολίτη, κι' 'ισος πολυ χειρότερα να μες συμβούν ακόμη ως ότου πλέον, κύριαι, σισθών εις θεμελίων τού προσηρούς Συνατάματος θεμελιώεις νόμοι και πάει πιά 'στό διαβάλο τού τούτον μεγαλίον.

Γιά να νάναι τέτοος άνθρωπος εις τήν 'Αστυνομίαν χρηστός, γενναίος, άσπλας κι' άκέραιος καθ' όλα, πού άμα θέλεις δέν 'μιλείς με 'ελευθεροστομίαν και σ'υ κι' έγω και καθιμάς μεμύει κοκκινουκόλα, πού γιά τιμή σου τ'ο θαρραί να γίνεσαι στηλιάρι άπόνα χίρι τιμιο σάν του Μπαϊρακτάρη.

Γιά να σπώνη, κύριοι, τ'α παστρικά τού χίρι και να μες πέρη έξαρνα πιστόλια και μαχαίριζα, κι' ουδ' εις αυτόν τόν Φιντιλιή να συγχαίρη να φέρη μηδ' μικρού Συνακτικού κανένα έγγειρίσιον, ουδέ 'στον Τσάρσ του Μωρρά ουδέ 'στον Καλησπέρην να σοκούν μετά τ'ας ένιγα γιά τ'ο γνωστόν σφακίριον.

Γιά να βαρη άλύπητα χωρίς κανένα οίκτον και τού Μυλλότρον τους πιστούς κι' αυτού τ'ο Βοναπάρτου, κι' ουδ' τήν τούτον ίερόν σιγην τών μεσανύκτων να τήν ταράττη βρυγημόδ Βασιλική κι' άντάρτα και να γαρκίζη ό καθεις σάν όνος και σάν άδρας α 'Ελληρ, Κορόνι, Κόρόνος, Κορόνα και Κορόναρος. »

Γιά να κοιμάσαι ήσυχος 'στ'ης τυριναις άντάρταις από πολλών ρητορικαις και γαιδουροναίραις,